



הגדוד מתגייס

סא"ל ש. גבעול

הנה הם נוהרים ובאים.

זרם דליל שנמשך שעות ללא הפוגה, מאות בני אדם. הם באים ברגל וברכב, בכבישים ובדרכי עפר. בגדיהם שונים וארצות מוצאם שונות. רובם נושאים חבילות, מזודות, תרמילים או צרורות עטופים במחטטה. הם מתיצבים לקריאה. אחדים מהם, שעה שהם מברכים את המפקד לשלום, מביעים את דאגתם: — „הזמן לא טוב, בחיי המפקד, תמיד לא אכפת לי מילואים, אבל הפעם יצא לי לא בסדר.“ הם אינם מבקשים שחרור, אבל חשוב להם שהמפקד ידע את המצב ולא יעכב אותם סתם ככה שאין הכרח.

אחרים יש להם דאגות מסוג אחר לגמרי:

— „שלום המפקד! אנחנו מקוים שהפעם לא גייסו אותנו לחינם. שיצא מזה משהו! אם יהיה משהו לא יהיו לי טענות, אבל אם זה לחינם... יש לי הפסד גדול.“

בודדים מהם, הסבורים שהם באמת במצוקה הראויה הפעם להתחשבות מיוחדת, מתגודדים לפני אוהל השליש; בידם מסמכים ואישורים, ומצפים הם בחרדה להחלטה. רוב רובם אינו אומר דבר. הם מתיצבים, מצטיידים ועושים את המוטל עליהם. יתכן, שהם מספרים על דאגתם לחבר וידיד; אך אין הם פונים אל המפקד. הערב יורד.

בשעות החשיכה הראשונות נשמעת עדיין המולת התארגנות. אחרוני החיילים חוגרים את החגור ומאכסנים את חפציהם האזרחיים. אי-שם פותחים ארגו תחמושת נוסף ומחלקים תחמושת לחיילים. שארית הציוד והתחמושת נפרקת מהמחסנים ומוצאת את מקומה בפלוגה, בתד"ל או בדרג א. הפקודות הרמות והקריאות משתתקות לאיטן ודממה משתררת. באוהל משרד הגדוד מסיימים את דו"ח ההתייצבות לאור פנס רוח. הלילה מכסה על המון אדם שהפך להיות גדוד חיל-רגלים. האנשים נחים, מהרהרים בביתם שנעזב לפתע ובסיכויים לימים הקרובים.

השמש האירה למחרת ומצאה את הגדוד הרחק ממקום ההתארגנות, גילתה פנים חדשות ודאגות אחרות לגמרי.

פלוגי שהתאונן על העסק הסגור משום שהוא ועוזרו גויסו, יש לו טענות חדשות
"מדוע אין מנשאים במידה מספקת? מה יהיה אם נצטרך לסחוב את מכונות היריה
על גבנו?"

זה, שלבו נקפו על העגבניות ההולכות לטמיון במשקו, מתמרמר על שלא חילקו
לו רימוני-יד.

אחר, שהגיוס מצאו בזמן קשה ואתמול טרח לספר זאת למפקד, היום הוא
שואל: "מדוע לא החליפו לי את הסטן בעוזי?"

המפקד ממחר ונחפו, עוסק בכל עשרות הדברים שעליו לעשותם, מקשיב
בחוסר סבלנות מוסתר לדבריו של חייל אחד המעכב אותו.

— "המפקד מכיר אותי?"

כן, המפקד מכיר אותו. הרי הוא מוכר ירקות באחת המושבות. אתמול הביא
צרור קשור בכפיה וחילק מלפפונים צעירים לחבריו.

— "ודאי שאני מכיר אותך, מה שלומך? אני ממהר."

— "המפקד, רגע אחד! באימונים האחרונים אני פגעתי הכי טוב ברובה רומה הנ"ט.
שתי פצצות הכנסתי ישר לחבית, אחת משכיבה ואחת מעמידה. המפקד זוכר? אז
מדוע לא נתנו לי היום רומה? בשביל מה האימונים אם בסוף לא נותנים לי את
הנשק? זה בזכות?"

רוב רובם אינו פונה למפקד. הם מצייתים בשקט, מקבלים את הנשק שנמסר
להם כדבר המובן מאליהם. הם מסתדרים באוהלי-הסירי עם בני-זוגם כאילו הורגלו לכך
כל ימות השנה.

האם גם הם התגברו על הדאגה והגעגועים הביתה ומחשבתם מרוכזת בנשקם
ובמלחמה הצפויה?

הרואים הם בנשק, שנמסר לידם, כלי שיציל את חייהם בשעת הלחימה ויאפשר
לכולנו להשכים ולהרוג את זה שבא להורגנו?

קשה לענות על שאלה זו, אך ברור שהם כולם ממלאים את חובתם ללא דופי. אין
נסיונות של השתמטות. הם נשמעים למפקדיהם ללא ערעור ומאמינים בהם.

הם אינם אנשי מלחמה

מחפשי-הרפתקאות, ובכל

עת יהיו מוכנים לשמוע

שכבר אין צורך בשרותם.

בקוצר רוח יחזירו את ה-

נשק והציוד ויעלמו במ-

הירות מבלי לחכות לה-

סעה, כשם שהגיעו למ-

קום בכוחות עצמם.

הם אנשי שלום הדו-

אגים לביתם, משפתם ו-

עסקיהם — אנשי המי-

לואים אשר הם החרב

והחומה של מדינת יש-

ראל.